

Arrest

nr. 55 337 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. Toen u jong was, woonde u enkele jaren bij uw grootmoeder in Zenica, Bosnië, terwijl uw familie in Finland was waar ze asiel had aangevraagd. Toen u 17 of 18 jaar was, in 2007 of 2008, ging u met uw ouders naar Zweden waar jullie asiel aanvroegen. Ongeveer een jaar voor uw aankomst in België werden jullie vanuit Zweden naar Kosovo gerepatrieerd. In Kosovo werd u bedreigd en gepest door etnische Albanezen. U kon er niet naar school gaan omdat u niet buiten kon komen door de etnische Albanezen die de Roma haten. Uw vader, Shaqiri Ramiz (O.V. 6.541.452), werd door Albanezen met de dood bedreigd omdat hij onterecht werd beschuldigd van de verkoop van een auto. Uw vader stapte niet naar de politie om de situatie uit te klaren omdat de politie zich toch hetzelfde gedraagt als de andere Albanezen. Uit vrees dat de Albanezen u en uw familie zouden

vermoorden en omdat jullie geen huis meer hebben in Kosovo Polje, verliet u Kosovo met uw familie en reisden jullie naar België, waar jullie op 7 december 2009 asiel aanvroegen. U legde geen identiteitsdocumenten neer. Wel legde u een Engelstalige verklaring neer waarin de situatie van uw familie in Kosovo nader wordt toegelicht.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader, Shaqiri Ramiz (O.V. 6.541.452), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van al uw verklaringen, de verklaringen van uw familieleden, meerbepaald van uw echtgenote Shaqiri Selvere (O.V. 6.541.452), uw zoon Shaqiri Ramadan (O.V. 6.541.485) en uw dochter Shaqiri Bedria (O.V. 6.541.488), en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden afgelegd op het Commissariaat-generaal met betrekking tot jullie staatsburgerschap niet in overeenstemming zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie over jullie asielaanvraag in Zweden in 2008. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal enkel over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken, slechts in 1986 of 1988 in Kroatië te hebben verbleven om er te werken en nooit Kroatische identiteitsdocumenten te hebben gehad (CGVS, p. 2, 3, 7, 9, 10, 19). Ook uw echtgenote ontkende dat zij of iemand van uw gezin over de Kroatische nationaliteit zou beschikken en dat jullie door de Zweedse autoriteiten naar Kroatië zouden zijn gerepatrieerd (CGVS Selvere, p. 4). Uit informatie van het Zweedse Migrationsverket waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat **zowel u als uw echtgenote, uw zoon Ramadan en uw dochter Bedria over de Kroatische nationaliteit beschikken** en op 29 januari 2009 door Zweden naar Kroatië werden gerepatrieerd. Geconfronteerd met deze informatie slaagde u er niet in een afdoende antwoord te formuleren. U kwam niet verder dan te verklaren dat u zich niet meer herinnerde naar waar u door de Zweedse autoriteiten gerepatrieerd werd en te herhalen dat noch u, noch uw echtgenote, noch een van uw kinderen over de Kroatische nationaliteit beschikt (CGVS, p. 2, 3, 6, 7, 8, 19). Wel verklaarde u dat uw zoon Ramadan in Kroatië geboren zou zijn (CGVS, p. 6, 7, 8). Ramadan verklaarde op 6 januari 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat hij in Kroatië geboren werd en over de Kroatische nationaliteit zou beschikken. Hij voegde hier aan toe dat hij destijds vanuit Osijek (Kroatië) naar Finland reisde en na een jaar naar Osijek terugkeerde, van waaruit hij dan naar Kosovo gereisd zou zijn. Later, zo verklaarde Ramadan verder, reisde hij opnieuw naar Kroatië om vanuit Osijek naar Zweden te reizen (Terugnameverzoek Eurodac Ramadan 6/01/2010, vragen 5, 6, 13, 15). Op 12 maart 2010 verklaarde Ramadan op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Kroatië geboren was, maar dat hij niet wist over welke nationaliteit hij beschikte (Verklaring DVZ Ramadan 12/03/2010 vragen 5, 6). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde Ramadan echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken en in Kosovo Polje te zijn geboren. Hij verklaarde nooit in zijn leven in Kroatië te zijn geweest (CGVS Ramadan, p. 2, 3, 9). Geconfronteerd met zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken slaagde Ramadan er niet in een afdoende uitleg te geven voor zijn ernstig van elkaar verschillende verklaringen. Hij stelde enkel dat hij zich vergist had en herhaalde dat hij in Kosovo was geboren en nog nooit in Kroatië was geweest. Geconfronteerd met de informatie van het Zweedse Migrationsverket waaruit blijkt dat Ramadan als Kroatische staatsburger op 29 januari 2009 naar Kroatië werd gerepatrieerd gaf hij het weinig afdoende antwoord dat deze informatie niet correct was en dat hij nooit Kroatische identiteitsdocumenten heeft gehad (CGVS Ramadan, p. 2-3, 4-5, 6, 9). Uw dochter Bedria verklaarde op haar beurt op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gezin van Kroatië naar Stockholm was gereisd om ongeveer een jaar voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 december 2009 met Kroatische paspoorten door Zweden terug naar Kroatië te worden gerepatrieerd (Terugnameverzoek Bedria 21/12/2009, vraag 15). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde Bedria echter niet over de Kroatische nationaliteit te beschikken, nooit in Kroatië te zijn geweest en door de Zweedse autoriteiten naar Kosovo te zijn gerepatrieerd (CGVS Bedria, p. 2, 3, 4, 6, 7). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen repliceerde Bedria dat ze zich misschien vergist had en dat haar verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet klopten (CGVS Bedria, p. 6).

Door het ontkennen van jullie Kroatische nationaliteit hebben u en uw gezinsleden de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door deze vaststelling is uw algemene geloofwaardigheid en die van uw echtgenote,

uw zoon Ramadan en uw dochter Bedria dan ook ernstig in het gedrang. Bovendien kan, gelet op de aanvankelijke verklaringen van Ramadan en Bedria afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande hun verblijf in Kroatië de voorbije jaren, ernstig getwijfeld worden aan jullie werkelijke verblijfplaats in de jaren voor jullie komst naar België.

Op basis van de hierboven geciteerde informatie van de Zweedse asielinstanties dient hoe dan ook geconcludeerd te worden dat u, uw echtgenote Selvere, uw zoon Ramadan en uw dochter Bedria zowel over de Kosovaarse als de Kroatische nationaliteit beschikken. Jullie asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van zowel Kosovo als Kroatië beoordeeld te worden.

Voor wat betreft **Kosovo** komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen aldaar op de helling te staan door enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal enerzijds en tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden anderzijds. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Kosovo Polje van een Albanese buurman hoorde dat u gezocht werd door een andere Albanese buurman omdat zijn auto tijdens de oorlog gestolen was en hij u nu beschuldigde van medeplichtigheid hieraan (Terugnameverzoek Eurodac 21/12/2009, vraag 15). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw Ashkali-buurman u vertelde dat enkele Roma in de buurt auto's van Albanezen hadden gestolen en dat alle Roma hiervoor gezocht werden. Uw buurman zou u gezegd hebben dat u niets met de diefstal te maken had en dat Roma in het algemeen werden gezocht, niet u specifiek (CGVS, p. 13, 14, 18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u wel degelijk specifiek door een Albanees werd gezocht voor de diefstal van zijn auto. Een zekere Ramiz zou de daadwerkelijke dief geweest zijn en aangezien ook u Ramiz heet werd u volgens uw echtgenote voor de dief aanzien. Uw echtgenote gaf verder de onaannemelijke uitleg dat niemand, ook niet de Albanese eigenaar van de auto, getuige was van de diefstal en dat niemand wist dat een zekere Ramiz de auto had gestolen, maar dat u hiervoor desalniettemin beschuldigd en bedreigd werd door de Albanese eigenaar (CGVS Selvere, p. 5-7). Uw echtgenote verklaarde vervolgens dat u niet naar de politie stapte om dit misverstand uit te klaren (CGVS Selvere, p. 7). Uw zoon Ramadan daarentegen beweerde dat u door een Albanees werd beschuldigd voor de diefstal van zijn auto. De Albanees zou wel degelijk geweten hebben dat een zekere Ramiz de auto had gestolen en beschuldigde u hiervan omdat uw naam ook Ramiz is. Uw zoon voegde hier aan toe dat u naar de politie stapte om dit misverstand aan te geven maar dat de politie niets deed aangezien 'een Albanees geen andere Albanees bijt' (CGVS Ramadan, p. 7-8). Uw dochter Bedria ten slotte verklaarde dat uw familie bedreigd werd ten gevolge van een ruzie rond de verkoop – en niet zozeer een diefstal – van een auto. Bedria voegde hier aan toe dat u niet naar de politie stapte om de situatie uit te klaren, dat u het wel van plan was maar uiteindelijk niet ging omdat Albanezen toch allemaal hetzelfde zijn (CGVS Bedria, p. 5-6).

Tevens verklaarde u dat u uw kinderen niet naar buiten durfde te laten gaan en zodoende ook niet op school kon inschrijven omdat u vreesde dat ze dan gepest en lastiggevallenen en misschien zelfs gedood zouden worden (CGVS, p. 12, 15). Ook uw dochter Bedria gaf aan in Kosovo niet buiten te kunnen komen door de Albanezen en zodoende niet naar school te kunnen gaan (CGVS Bedria, p. 4, 7). Uw zoon Ramadan beweerde eveneens uit angst vermoord te zullen worden door de Albanezen in Kosovo niet naar school te hebben kunnen gaan (CGVS Ramadan, p. 5). Er kan vooreerst opgemerkt worden dat het, gelet op jullie verklaringen terzake, ten zeerste bevreemdend is dat uw minderjarige zoon Martin in het bezit is van een buskaart voor de periode 26 augustus 2009 tot 26 september 2009 die speciaal opgesteld is voor, zo vermeldt deze buskaart, 'leerlingen en studenten'. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat uw zoon Martin wel degelijk naar school ging, waardoor de geloofwaardigheid van uw uitleg dat u uw kinderen niet buiten durfde te laten komen en niet naar school durfde te sturen ondermijnd wordt. Ook verklaarde u in verband met uw problemen een zekere Femije, een Roma uit Kosovo Polje die zich bezighoudt met de rechten van de Roma, over uw problemen te hebben aangesproken toen u hem op straat tegenkwam. Femije vertelde u enkel dat u niet de enige met dit soort problemen was en dat hij niets voor u kon doen (CGVS, p. 16). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze samen met u Femije, de Roma-voorzitter, ging opzoeken in zijn huis in Lozhionica. Hij zou jullie aangeraden hebben Kosovo te verlaten omdat jullie anders vermoord zouden worden (CGVS echtgenote, p. 9, 10). Voorts legde u ter verduidelijking van uw situatie in Kosovo een Engelse verklaring neer die, volgens de verklaringen van uw dochter Bedria, door u in Kosovo gedicteerd werd aan een Serviër die goed Engels kon (CGVS Bedria, p. 9, 10). Dit zeer algemeen pamflet heeft evenwel een sterk gesolliciteerd karakter en bespreekt hoegenaamd niet uw persoonlijke situatie maar geeft een versie van een algemene situatie in Kosovo. Bovendien strookt de inhoud van het pamflet niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze

informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder – de gemeente waar u jarenlang heeft gewoond en u een woning had – wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Gelet op de voorgaande inconsistenties en de hierboven vermelde informatie van het Commissariaat-generaal m.b.t. de actuele veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo komt de geloofwaardigheid van uw beweerde voortdurende problemen met Albanezen in Kosovo ernstig op de helling te staan.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met Albanezen in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie noch u noch uw echtgenote trouwens ooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 17; CGVS Selvere, p. 10). U beweerde evenwel dat u als Roma niet bij de Kosovaarse politie terecht kan omdat de agenten ook Albanezen zijn en u dus ook voor de politie op uw hoede moet blijven en omdat de politie Roma die toch gingen klagen zelf ook beledigde en buitenzette (CGVS, p. 13, 15). Deze uitleg kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht

werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Wat betreft uw verklaringen dat u uw kinderen niet naar school durfde te sturen uit angst dat ze gepest zouden worden of misschien zelfs gedood zouden worden (CGVS, p. 12, 15) – een bewering waaraan, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, maar weinig geloof kan worden gehecht – kan nog worden opgemerkt dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. In verband met uw bewering dat u als Roma in Kosovo niet bij de dokters terecht kan omdat iedereen Roma haat (CGVS, p. 18) dient nog vastgesteld te worden dat het hier gaat om een blote bewering die u geenszins kan concretiseren. U gaf immers zelf aan dat Roma soms wel bij Serviërs gaan om hun kinderen te laten behandelen en dat Albanese artsen Roma wel zullen onderzoeken indien iemand ernstig ziek is (CGVS, p. 18). Bovendien maakt de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk dat er bijvoorbeeld inzake de gezondheidszorg in Kosovo Polje geen discriminatie is ten aanzien van Roma bij het verkrijgen van medische zorgen.

Gelet op alle hierboven geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Met betrekking tot Kroatië dient opgemerkt te worden dat ook de Kroatische autoriteiten inspanningen leveren om de situatie van de Roma op hun grondgebied te verbeteren. Zo heeft de Kroatische overheid zich aangesloten bij het project 'Decade of Roma Inclusion 2005-2015' en werd er in 2008 een nationaal actieplan voor de integratie van Roma georganiseerd waarbij vijf werkgroepen werden samengesteld die zich focussen op de inclusie van Roma in het sociale leven, rechten en non-discriminatie, onderwijs, wetenschap en sport, sociaal welzijn, gezondheidszorg en werk, en huisvesting. Bijgevolg kan ook voor Kroatië worden geconcludeerd dat de algemene situatie aldaar a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis

van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie er van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksaktes tonen louter uw identiteit, uw Kosovaarse nationaliteit en uw huwelijk met Shaqiri Selvere aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan en die uw Kroatische nationaliteit tevens niet uitsluiten. Het Engelstalige pamflet en de buskaart van Martin werden hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Engelstalige verklaring die u neerlegde kwam hierboven reeds aan bod.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw moeder Shaqiri Selvere (O.V. 6.541.452), uw broer Shaqiri Ramadan (O.V. 6.541.458), uw broer Shaqiri Verdi (O.V. 6.541.368) en diens partner Cacic Deana (O.V. 6.541.346), en uw broer Shaqiri Arben en diens echtgenote Shaqiri Ersana (O.V. 6.541.519) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader S.R. Zij roept geen andere motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 335 van 31 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van de materiële motiveringsplicht en stelt dat de weigeringsbeslissing niet wordt gedragen door deugdelijke motieven. Hij citeert voorts artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing, enerzijds waar ze betrekking hebben op de situatie in Kosovo, en anderzijds waar ze Kroatië betreffen.

2.2. Ten aanzien van de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het feit dat verzoeker in Kosovo zou worden gezocht door een Albanese buurman wiens auto werd gestolen, wordt in het verzoekschrift gesteld dat het probleem van de Roma's in Kosovo moet worden beschouwd in een ruimere context. De tegenstrijdigheden zijn niet gepleegd met de bedoeling de Belgische autoriteiten te misleiden, maar zijn veeleer vergissingen uit vergetelheid en dus niet voldoende om een weigeringsbeslissing te rechtvaardigen. Zij wegen, zo stelt verzoeker niet op tegen de waarachtigheid van zijn problemen, namelijk de discriminatie die hij ondervindt onder meer ten opzichte van de Albanen in het thuisland. Verzoeker heeft geen rechten in zijn land van herkomst en wordt ernstig gediscrimineerd omwille van zijn origine. Zo ging een van verzoekers zonen niet naar school omdat hij gepest werd omwille van zijn origine, wat meteen de reden is voor de lage scholingsgraad en het vroege schoolverlaten van Roma's en niet, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, een gebrek aan bewustzijn bij de ouders of armoede. Bovendien, zo stelt verzoeker, is het ook omwille van de origine dat het voor Roma's geen evidentie is om medische zorgen te krijgen, zo ook niet voor zijn echtgenote en hemzelf, die nu in België in behandeling zijn en een regularisatie aanvragen om medische redenen. Verzoeker ontkent niet dat in de Kosovaarse maatschappij stappen worden gezet voor wat de betreft de integratie van de RAE, maar de meeste initiatieven werden nog niet geïmplementeerd. De veiligheidssituatie is misschien wel verbeterd, aldus verzoeker, maar nog steeds niet voldoende veilig voor Roma's; de bescherming die hen wordt geboden

is in de praktijk niet toereikend. De instanties functioneren niet zo goed als de verwerende partij te kennen geeft, want er is veel discriminatie en geen respect ten aanzien van de Roma's. De overheid beschikt over te weinig controlemechanismen om de uitvoering van de Grondwet, die discriminatie op grond van etnie verbiedt, en de antidiscriminatiewet af te dwingen. De situatie is in elke geval niet leefbaar voor verzoeker en zijn familie.

2.3. De Raad constateert dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing werden vastgesteld in een ander daglicht te stellen, doch zich ertoe beperkt een aantal elementen van zijn asielrelaas te herhalen en te verwijzen naar de algemene situatie van de Roma's. Het is precies op dat punt dat de verwerende partij, zich baserend op de stukken van het dossier, met een zeer uitgebreide motivering aangeeft dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo aanzienlijk is gewijzigd en als stabiel en kalm kan worden omschreven, dat de bescherming die ter plaatse wordt geboden aan de minderheden toereikend is, dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en dat maatregelen worden genomen in het kader van een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap die een gestage vooruitgang tonen in het bevorderen van de rechten van de minderheden, onder meer op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg enz... Op grond van deze informatie heeft de verwerende partij naar het oordeel van de Raad terecht geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine, noch dat ze van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer nu kan worden vastgesteld dat tegenover de zeer uitgebreide documentatie die zich in het administratief dossier bevindt en afkomstig is van verschillende bronnen, verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat de werkelijkheid anders is, zonder meer, hetgeen niet van aard is om de bedoelde informatie en de motivering die daaruit is voortgesproten in een ander daglicht te stellen.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar de algemene toestand van de Roma in Kosovo om in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Uit de stukken van het dossier blijkt overigens dat dit standpunt, zo niet ingegeven, dan minstens bevestigd wordt door het UNHCR, die in haar richtlijnen aanbeveelt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op basis van hun individuele merites zouden worden beoordeeld. De voorliggende asielaanvraag dient dus individueel te worden onderzocht, op grond van de elementen aangebracht door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van de aanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker gaat, zoals reeds gezegd, niet in op de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden. Zijn argument dat het veeleer vergissingen zijn uit vergetelheid die niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te schragen kan niet worden gevolgd. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij ten allen tijde zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde asielinstanties correct inlicht over identiteit, nationaliteit, herkomst en vluchtmotieven. Van asielzoekers die zich op dezelfde feiten beroepen om aanspraak te maken op enige vorm van internationale bescherming kan derhalve verwacht worden dat ze minstens wat de

cruciale elementen van het asielrelaas eenduidige verklaringen afleggen. De aard van de vastgestelde discrepanties tussen verzoekers eigen verklaringen enerzijds en deze verklaringen vergeleken met die van zijn gezinsleden anderzijds, betreffende onder meer verzoekers problemen met een Albanese buurman en zijn contacten met een zekere Femije die zich bezighoudt met de rechten van de Roma, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, net zoals de inconsistenties die betrekking hebben op het schoollopen van de kinderen. In verband met zijn zoon Martin doet verzoeker thans gelden dat hij wel een buskaart had maar niet naar school ging omwille van de pesterijen, zijnde dé oorzaak van het feit dat veel Roma's laag geschoold zijn en vlug de schoolbanken verlaten. Naast het gegeven dat dit louter een bewering is die de vaststelling van de verwerende partij met betrekking tot de buskaart niet in een ander daglicht stelt, toont verzoeker niet aan dat die pesterijen zouden kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Voor zover verzoeker nog aanhaalt dat hijzelf en zijn echtgenote niet konden rekenen op de medische zorgen die zij nodig hadden, kan worden gewezen op de passus in de bestreden beslissing dat dit een blote bewering is zonder meer, zeker nu uit zijn verklaringen is gebleken dat Roma soms wel bij Serviërs gaan om hun kinderen te laten behandelen en dat Albanese artsen Roma wel zullen onderzoeken wanneer iemand ernstig ziek is (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p 18). Overigens kan nog verwezen worden naar de motivering in de bestreden beslissing luidens dewelke uit de informatie van het dossier blijkt dat er inzake de gezondheidszorg in Kosovo Polje geen discriminatie is van Roma bij het verkrijgen van medische zorgen.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, heeft kunnen concluderen dat in hoofde van verzoeker ten aanzien van Kosovo geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk is gemaakt.

2.7. Ten overvloede, gelet op verzoekers Kosovaarse nationaliteit en het hiervoor gestelde, stelt de Raad vast dat verzoeker niet langer betwist dat hij ook over de Kroatische nationaliteit beschikt. Hij haalt de motivering van de bestreden beslissing aan volgens dewelke ook de Kroatische autoriteiten inspanningen leveren om de situatie van de Roma op hun grondgebied te verbeteren zodat de algemene situatie op zich geen aanleiding kan geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de etnie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Desbetreffend stelt hij dat deze zeer summiere motivering niet kan worden weerhouden omdat niet is nagegaan of er voor verzoeker een concreet risico bestaat.

2.8. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast in eerste instantie bij de asielzoeker ligt. In casu roept verzoeker geen feiten in die ten aanzien van Kroatië in zijn hoofde een vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk zouden uitmaken, en de Raad ontwaart er geen in het dossier. De bestreden beslissing is, mede in acht genomen de informatie in het administratief dossier, derhalve ook op dat vlak afdoende gemotiveerd.

2.9. Het enig middel is niet gegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS